

de måtte komme. Da reglerne var, som de var, var vi altid lidt usikre på, om vi kunne tillade os at ringe til folk i den situation.

Det er bare et eksempel. Når man så læser videre i pjecen om, hvordan man skal vurdere, om det kan udbydes eller ikke udbydes, så vil jeg sige: Man kan sige meget selv med den allerbedste vilje, men klare regler, ahr, det kan man vist ikke kalde dem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om dagpenge-modtageres og kontanthjælpsmodtageres ret til overenskomstmæssig løn under aktivering. Af Søren Søndergaard (EL) og Line Barfod (EL). (FremSAT 21/10 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Med beslutningsforslaget pålægges regeringen at fremsætte lovforslag, som sikrer, at dagpenge-modtagere og kontanthjælpsmodtagere i aktivering i private eller offentlige virksomheder får overenskomstmæssig løn.

Jeg vil gerne udløse spændingen med det samme og slå fast, at regeringen ikke kan støtte dette forslag, og lad mig forklare hvorfor.

Regeringen lægger meget vægt på den virksomhedsrettede aktivering. En meget vigtig ting, der er opnået med »Flere i arbejde« er netop, at vi er godt i gang med at bevæge os væk fra meningsløse aktiveringsprojekter og kunstige job og i stedet give de ledige mulighed for at

prøve noget, der minder om et rigtigt arbejde, og som udvikler den enkelte og styrker muligheden for, at han eller hun hurtigst muligt kan få et job på almindelige vilkår.

Alle undersøgelser peger på, at den virksomhedsrettede aktivering, særlig de private virksomheder, har den største effekt. Vi har som vel-færdssamfund en stærk forpligtelse til at sørge for, at alle, der har en arbejdsevne, har mulighed for et liv med arbejde og selvforsørgelse.

Jeg føler mig som beskæftigelsesminister stærkt forpligtet til at få skabt bedst mulige rammer for, at også de lidt svagere ledige gives disse muligheder. Det kræver, at virksomhederne vil være aktive medspillere for at få oprettet de nødvendige pladser. Hvis virksomhederne skal betale overenskomstmæssig løn, vil de overhovedet ikke have nogen tilskyndelse hertil.

Efter disse bemærkninger vil jeg gerne pege på tre yderligere argumenter for at afvise forslaget.

For det første er det min opfattelse, at der ikke skal være nogen økonomisk gevinst ved at bevæge sig fra et tilbud til et andet tilbud. Aktivering er det redskab, vi benytter, og ordinær beskæftigelse er altid målet. Loven er derfor skruet sammen på den måde, at så længe der er tale om vejledning og opkvalificering og virksomhedspraktik, fortsætter den ledige med den sædvanlige ydelse under ledigheden. Kun ved tilbud, der går ud på ansættelse med løntilskud, fraviges udgangspunktet. Her er det klart, at den ledige skal modtage overenskomstmæssig løn.

For det andet er det regeringens opfattelse, at lovgivningen allerede indeholder en række sikkerhedsmekanismer, som forhindrer utilsigtet brug af de virksomhedsrettede tilbud. Der er således begrænsninger i den varighed, tilbuddene må have. Der er desuden forbud mod konkurrenceforvridning. Der er krav om, at der skal være et rimeligt forhold mellem antallet af ansatte uden tilskud og antallet af personer i tilbud.

Endelig er der krav om, at tilbud på virksomhederne skal drøftes mellem virksomheden og repræsentanter for de ansatte. Bodumsagerne har vist, at forbuddet mod konkurrenceforvridning kan volde kommunerne problemer i praksis. Vi har derfor nedsat en arbejdsgruppe, hvor de involverede parter sammen kan få lavet nogle retningslinjer, som kan benyttes, når der etableres virksomhedsrettede tilbud.

Det glæder mig i øvrigt at kunne konstatere, at forslagsstillerne gerne vil sikre den frie konkurrence.

Kl. 18.30

For det tredje er det regeringens opfattelse, at projektet Spydspidsen ikke kan bruges som argument for, at alle dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere skal have overenskomstmæssig løn under aktivering. Der er tale om en forsøgsordning med meget marginaliserede unge mellem 15 og 18 år, der deltager i tilbud om optræning hos private eller offentlige arbejdsgivere, hvis de opfylder betingelserne for revalidering. Forsøget omfatter således unge, der er undergivet forældrenes forsørgelsespligt, og som derfor ikke ville have ret til offentlig forsørgelse, hvis de ikke deltog i projektet. De aflønnes med den mindste overenskomstmæssige løn på området, men kan dog maksimalt modtage, hvad der svarer til, hvad en ung udeboende under 25 år kan opnå i kontanthjælp, nemlig 4.969 kr. om måneden.

Jeg anerkender fuldt ud projektets gode resultater, men resultaterne fra denne helt særlige ordning, som omfatter en ganske særlig målgruppe, som ellers ikke ville være omfattet af reglerne, ændrer ikke ved regeringens holdning.

Afslutningsvis vil jeg gerne bemærke, at det kunne være interessant at vide, hvad forslagsstillerne helt konkret har forestillet sig, hvis forslaget blev gennemført. Har de forestillet sig, at arbejdsgiverne skulle betale den fulde overenskomstmæssige løn? Det forledes jeg til at tro, for skal man følge forslagsstillernes argumentation, vil tilskud til arbejdsgiveren være konkurrenceforvridning, og det er forslagsstillerne jo imod. Hvis det virkelig er tilfældet, kan jeg godt garantere, at vi kan vinke farvel til de virksomhedsrettede tilbud, og er det det, forslagsstillerne gerne vil opnå? Det kan regeringen naturligvis ikke gå med til. Med »Flere i arbejde« er der skabt mulighed for, at meningsløse aktiveringsprojekter og kunstige job bliver erstattet af relevante virksomhedsrettede tilbud, som gør vejen til ordinær beskæftigelse så kort og så direkte som muligt, og det skal vi holde fast i.

Som sagt kan regeringen ikke støtte det fremsatte forslag.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Ministeren startede med at tage afstand fra hele det aktiveringscirkus, som har kørt tidligere i kommunerne, og hvor man med ministerens

ord kom ud i en masse meningsløs beskæftigelse, for derefter at prise mulighederne ved det rigtige arbejde, og her deler jeg ministerens opfattelse.

Men det, som kendetegner rigtigt arbejde, er jo, at man får løn for det, at man har faglige rettigheder, og at man får muligheder, og det er jo her, vandene skilles lidt, kan jeg forstå. Ministeren fastholder jo, at man hverken skal have rigtig løn eller almindelige vilkår, og det vil sige, at man heller ikke skal have faglige rettigheder.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren tog endnu en gang afstand fra Bodummodellen, og det glæder mig, for den var medvirkende til, at der blev flyttet arbejdspladser fra reelt arbejde, hvor folk fik løn, og over til kontanthjælpsmodtageres tvangsaktivering. Men i Bodumsagen har ministeren jo ikke grebet ind og stoppet det, der foregik. Hobromodellen, hvor en kommune laver et projekt, som får folk i arbejde til en reel løn og giver dem mulighed for at komme ud og få en varig ansættelse senere, når de er kommet tilbage på arbejdsmarkedet, stopper ministeren derimod fra den ene dag til den anden.

Hvad er det, der gør, at ministeren finder, at noget, hvori der ligger en klar konkurrenceforvridning – hvor folk sidder og samler kander, noget, der tidligere er blevet udført som ordinært arbejde – først skal undersøges, før man kan stoppe det, men noget, hvor kommunen virkelig giver folk en mulighed for at prøve, hvordan det er at arbejde og få en løn, skal derimod stoppes fra den ene dag til den anden? Hvad er det, der gør forskellen for ministeren på, om man griber ind eller ikke griber ind?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Selvfølger må der ikke være konkurrenceforvridning, når der etableres virksomhedsrettede tilbud til de ledige, og kommunerne skal selvfølgelig tilrettelægge tilbuddene på en sådan måde, at der ikke går almindelige arbejdspladser tabt. Men jeg vil også godt sige, at det er vigtigt, at tilbuddene er så meningsfulde og relevante, at vejen til ordinær beskæftigelse gøres så kort som mulig.

Kl. 18.35

Så vil jeg også gerne sige, at jeg har intet imod, at kommunerne forbereder, at ledige ven-

der tilbage til arbejdsmarkedet, ved at de får ordinære job. Det har jeg ingen problemer med overhovedet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jamen hvis ministeren ikke har noget problem med det, hvorfor så stoppe Hobromodellen fra den ene dag til den anden? Det har jeg lidt svært ved at forstå.

Så bare for at svare på ministerens spørgsmål fra før: Enhedslisten mener fortsat, at der skal være masser af muligheder for, at folk, der har behov for at arbejde med noget støtte i starten, hvad enten vi taler fleksjob, skånejob, voksenlærlingeordninger eller nogle af de mange andre ordninger, skal have mulighed for det. Men det, vi taler om her, er altså dem, der som i dag bliver sat i tvangsaktivering med noget, som egentlig er reelt arbejde.

Det skete i Bodumsagerne, hvor arbejdet blev udført af folk på kontanthjælp, og man fjernede dermed grundlaget for de mennesker, der udførte arbejdet tidligere. I Hobromodellen kom de altså ud i et arbejde med en ordentlig løn, og det, jeg spørger om, er: Hvorfor stoppede ministeren dér, hvor folk fik en ordentlig løn, men ikke dér, hvor de ikke fik en ordentlig løn?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Hobromodellen og Nyborgmodellen gik ud på, at man skulle flytte kontanthjælpsmodtagere over i dagpengesystemet, og det er det, jeg har kaldt kassetænkning af værste skuffe: at man skubber folk fra det ene system til det andet. Derfor blev det stoppet, og jeg kan konstatere, at tilsynsrådet også har underkendt det, man foretog sig i Nyborg Kommune.

Med hensyn til Bodum er der jo faldet afgørelser, der har kaldt det konkurrenceforvridende, og derfor har jeg ingen grund til at foretage mig noget i den sag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nej, men i Bodumsagerne gik der jo nogen tid, før der kom de afgørelser, der kendte det konkurrenceforvridende, og nogen tid, før projek-

terne blev stoppet, og der mangler stadig væk en afgørelse fra Vejle Amt. Derimod er Hobromodellen ikke blevet underkendt af tilsynsrådet, og den er ikke det samme som det, der skete i Nyborg.

I Hobromodellen gav kommunen folk tilbudet om at komme i gang med noget arbejde, at komme ud og arbejde i kommunen og få løn for at arbejde. Samtidig sagde kommunen, at når man kommer på arbejdsmarkedet – hvad enten det er i kommunen eller på en privat virksomhed – hører det med, at man melder sig ind i en a-kasse, og det kan jeg altså ikke se at der er nogen kassetænkning i. Det er almindelig optræning til at komme på arbejdsmarkedet.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor ministeren straks lukker et projekt, som giver folk reel mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet på lige vilkår, men derimod ikke griber ind over for et projekt, hvor folk bliver sat til at sidde og samle kaffekander for kontanthjælp.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Et andet eksempel er de forslag, vi lige har set ved kommunernes budgetbehandling. Her har man fået at vide, at de forslag, der ligger om f.eks. at oprette kommunale indkøbsordninger, hvor man ansætter tidligere kontanthjælpsmodtagere 1 år på almindelige løn- og ansættelsesvilkår, så de kan komme i arbejde og bruge det som platform til at springe videre ud i anden, almindelig beskæftigelse, også er gjort ulovlige af ministeren.

Der er altså mange ting, ministeren har grebet ind over for, og det kan undre mig, at ministeren ikke anser almindelige løn- og arbejdsvilkår som et godt grundlag for at komme videre i anden almindelig beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg forstår ikke, hvor Enhedslistens repræsentanter får fra, at jeg ikke synes, det er en rigtig god idé, at folk bliver ansat på ordinære vilkår. Det er da alle tiders, og det er jo det, vi alle sammen arbejder utrætteligt for fra morgen til aften. Men det, vi ikke kan lide, er kommuner, der kalder nogle af deres tilbud for ordinær beskæftigelse med henblik på, at man kan flytte dem over i en anden kasse. Det vil vi ikke acceptere, for det er da kassetænkning.

Jeg tror, fru Line Barfod er retspolitisk ordfører for Enhedslisten og vel derfor må respektere, at sager afgøres efter de normale procedurer, dvs. at de regionale arbejdsmarkedsråd ser på tingene. Men jeg kan oplyse, at jeg sammen med kommunerne har nedsat et udvalg, hvor vi vil prøve at fastlægge, hvornår noget er konkurrenceforvridende, og hvornår det ikke er konkurrenceforvridende.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er ministerens afvisning af Hobromodellen, der kalder mig herop, for jeg synes, det er en interessant sag. For et stykke tid siden havde vi jo i udvalget lejlighed til at drøfte den, og derfor er der to spørgsmål, jeg gerne vil stille.

Kl. 18.40

Jeg tror simpelt hen ikke, ministeren går særlig meget op i, hvad man laver i Hobro. Jeg tror, det udelukkende er én eneste ting, ministeren har noget imod, nemlig at Hobro Kommune sagde: Vi laver et projekt, hvor I bliver ordinært ansat, og så skal I være medlem af en a-kasse. Jeg tror ikke, han ville have noget som helst imod, at man lavede noget som helst arbejde, og at det også var inkluderet i det arbejde, at de mennesker fik en opkvalificering, så de kunne bide sig fast på arbejdsmarkedet.

Derfor er det selvfølgelig interessant, om man vil blande sig i, hvad folk laver, eller i, om kommunen stiller et krav om medlemskab af en a-kasse. Det er jo det, der er interessant i sagen her.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kan oplyse ministeren om, at det, som blev kaldt ulovligt i forbindelse med forsøg med kommunale indkøbsordninger, var, hvis man sagde, at det er en ansættelse for 1 år. Det var det, ministeren vurderede som kassetænkning.

Men jeg opfatter det omvendt, altså at det er ministeren, der har en klar kassetænkning, i og med at ministeren med vold og magt vil holde folk i kontanthjælpssystemet i stedet for at give dem mulighed for at komme ud på ordentlige vilkår, hvor de kan tjene penge, hvor de kan dygtiggøre sig, og hvor de kan komme videre. Det er bare det, at man også ønsker, at folk optjener mulighed for dagpenget og for at få faglige rettigheder, der er anstødsstenen for ministeren.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg skal nok oversende en redegørelse for Hobrosagen til Arbejdsmarkedsudvalget, men jeg vil sige, at det, der adskiller beskæftigelsen i Hobro fra ordinær beskæftigelse, jo er, at de aktiviteter, folk blev sat til, var uddannelse, der blev betalt af andre end Hobro Kommune, så derfor kan man vel næppe kalde det ordinær ansættelse.

Hvis Hobro Kommune vil ansætte folk i ordinære job, og de opfylder kriterierne for at komme i a-kasse, har jeg naturligvis intet imod det. Men jeg har noget imod, at man laver proforma-job med henblik på at flytte folk over i en anden offentlig kasse.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er jo meget fint, at vi får oversendt en redegørelse, men det, der er interessant ved Hobromodellen i forhold til alle mulige andre projekter, er jo, om den giver den ønskede effekt.

Ministeren går meget op i effektmåling: Hvad betyder det, at man gør sådan og sådan? Det, ministeren burde have gjort, var at lade Hobromodellen køre, indtil projektet var færdigt. Nu kører den også videre, lidt modereret måske, men håbet er jo, at de mennesker kan fortsætte i et fast arbejde, og hvis det viser sig, at effekten er lige så god som af alle mulige andre jobtræningsprojekter, kunne det da være interessant at holde modellen op mod nogle af de ting, der ellers sker.

Jeg synes simpelt hen ikke, det er rimeligt, for det hele er jo ikke sort/hvidt. Det kan da ikke passe, at ministeren, hvis der kommer et menneske fra kontanthjælp ud på en arbejdsplads i jobtræning, og man i forbindelse med forløbet aftaler, at den pågældende skal på et AMU-center og have et kursus med henblik på at få ansættelse i virksomheden, kan have noget imod, at man samtidig er medlem af a-kassen. Det kan jeg ikke forstå.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nej, det er heller ikke tilfældet. Det er uddannelsens andel af den samlede ansættelseslængde, der udgør problemet. Naturligvis er det ikke de enkelte AMU-kurser, men hvis uddannelse er en overvejende del af det, man kalder ordinær be-

skæftigelse, er det ikke lige, hvad jeg forestiller mig ved ordinær beskæftigelse.

Må jeg så sige, at i Hobro kan man jo tælle alle de måneder med, hvor man havde været i Hobro Kommune under projektet, men Hobro Kommune, som har garanteret de projektdeltagerne ordinær ansættelse, skal naturligvis opfylde sin del af aftalen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Flemming Oppfeldt som ordfører.

Flemming Oppfeldt (V):

Enhedslisten har fremsat det årlige beslutningsforslag om overenskomstmæssig aflønning af ledige i aktiveringsforløb i f.eks. private virksomheder.

Det er sådanne forslag, der hører årstiden til, ligesom bladene falder af træerne, og julen er på vej. Det er den slags forslag, som oppositionen fremsætter dusinvis af – forslag, som ikke har undergået nogen fornyelse; forslag, som lever et Christiansborgliv og tilsyneladende kun kan fremsættes af bureaukrater på et partikontor, som ikke kender virkelighedens Danmark.

Kl. 18.45

Hvis det her forslag var fremsat i en forretningsbestyrelse eller i en kommunalbestyrelse, var det blevet afvist, for man ville sige, at det har vi stemt om én gang, og der er ikke sket noget nyt siden sidst.

Og dog, der er jo sket det siden sidst, Enhedslisten fremsatte det her forslag, at virkeligheden har ændret sig. Siden sidst er den nye reform »Flere i arbejde« trådt i kraft. Denne reform opererer med tre aktiveringsredskaber. Et af disse redskaber hedder løntilskud til ansættelse i en privat virksomhed. Det står direkte i loven, at lønmodtageren ifølge denne ordning skal have løn og øvrige betingelser på de almindelige overenskomstmæssige vilkår, som gælder for de øvrige ansatte i virksomheden. Nu kan Enhedslisten sige, at den del af »Flere i arbejde« er de helt tilfredse med, og at deres forslag kun sigter på de to andre redskaber, vejledning og opkvalificering samt virksomhedspraktik.

For Venstre er det helt afgørende, at lønmodtageren kommer i privat beskæftigelse på ordinære vilkår, dvs. til en almindelig løn på en almindelig arbejdsplads under almindelige vilkår, ikke noget med støtte, ikke noget med offentlig produktion.

Det helt geniale ved disse tre redskaber i »Flere i arbejde« er, at kommunerne får mulighed for at introducere de private virksomheder for ledige, som måske i en længere periode ikke har været på arbejdsmarkedet eller kender vilkårene på en moderne virksomhed. Det kan være ledige, som måske har nogle andre problemer end blot ledighed. Det kan f.eks. være indvandrere, der skal indhente noget danskundervisning. I disse tilfælde er det vigtigt, at man ikke hovedkulds og uden forudsætninger bliver kastet ud på en arbejdsplads.

Det kan være vigtigt, at man bliver trænet, at man som indvandrermand f.eks. lærer, at kvinder kan lede og fordele arbejdet i en privat virksomhed. Det er det, man kan lære i et opkvalificerings- og vejledningsforløb, og det kan man også stifte bekendtskab med i virksomhedspraktikordningen.

Den fremtidige vækst i Danmark skal først og fremmest finde sted i de private virksomheder. Det er her, jobskabelsen skal finde sted. Det er her, indvandrerne først og fremmest skal finde deres beskæftigelse. Derfor vil regeringen gøre det lettere for iværksættere, og derfor er det en god idé, at vor beskæftigelsespolitik målrettes virksomhederne. Det er Venstres vej.

I modsætning hertil står Enhedslisten, som jo hader erhvervslivet. Alt det, der bare smager af privat beskæftigelse, er for Enhedslisten en vederstyggelighed, og private virksomheder er næsten en kriminel aktivitet. Derfor fremsætter Enhedslisten forslaget om, at det offentlige blot skal lave arbejdspladserne selv. Man kan jo bare ansætte alle de ledige i kommunen, så er der jo ikke nogen ledighed. Sådan må filosofien være. Det svarer nogenlunde til, at man også bare skal købe al sin mælk i Brugsen, så kan man afskaffe landbruget.

Hvis Enhedslistens politik blev ført ud i livet, ville det overhovedet ikke være attraktivt at komme i privat beskæftigelse. Socialrådgiveren ville jo bare kunne henvise de ledige i kommunerne til egne projekter i stedet for at åbne øjnene for de muligheder, som virksomhederne tilbyder.

Enhedslistens politik er en anakronisme fra en tid, hvor man troede, at blot staten ejede produktionsapparatet, ville det skabe vækst og velstand. Derfor kan Venstre ikke støtte dette forslag, og jeg kan så føje til, at Dansk Folkeparti er enig i disse synspunkter.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Måske er det forbigået hr. Flemming Oppfeldts opmærksomhed, at der under VK-regeringen er sket en markant stigning i arbejdsløsheden, og at private job ikke hænger på træerne. Måske er det forbigået hr. Flemming Oppfeldts opmærksomhed, at der i den offentlige sektor er et akut behov for personale i hjemmeplejen, daginstitutioner, folkeskoler og til vedligeholdelsesopgaver og lignende. Men hvis hr. Flemming Oppfeldt tænkte de to elementer sammen, tror jeg faktisk også, at han kunne se, at der er behov for, at der kommer nye boller på suppen i aktiveringspolitikken.

Det sidste, jeg vil sige til hr. Flemming Oppfeldt, er, at jeg tror, det ville være gavnligt at bruge bare en lille times tid på at se, hvor mange gentagelsesforslag Venstre og De Konservative fremsatte de sidste 3 år, de var i opposition. Det er næsten ufatteligt, at hr. Flemming Oppfeldt fuldstændig har glemt det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er lidt underholdende at høre hr. Flemming Oppfeldt tale om, at Enhedslisten skulle være en anakronisme, når hr. Flemming Oppfeldt kommer fra et parti, der prøver at føre landet tilbage til en virkelighed, der eksisterede for hundrede år siden, og som fjerner alle de ydelser på finansloven, bl.a. til en moderne udvikling af erhvervslivet osv., som skulle gøre, at vi kunne få udviklet landet og komme fremad i stedet for at gå tilbage.

Kl. 18.50

Det er også lidt sjovt, at hr. Flemming Oppfeldt lige i forhold til det her forslag påstår, at Enhedslisten skulle have private virksomheder, når vi f.eks. så aktivt er gået ind i Bodumsagen og har forsvaret de private, der havde jobbene tidligere.

Det, vi taler om, er såmænd bare, at der skal være lige rettigheder og lige muligheder, og at vi ikke i dag skal leve i et samfund, hvor nogle kan blive sat i tvangsarbejde for kontanthjælp.

Jeg vil godt høre hr. Flemming Oppfeldt, om han mener, at det, man foretog sig ude i Farum med at anbringe folk i produktionshuse for at sidde og lave samleopgaver, er det, vi skal udbrede til resten af landet, altså langt mere a la Bodum, som vi ser det i andre kommuner, der har efterlignet Farum.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kan da godt på baggrund af hr. Flemming Oppfeldts tilknytningsforhold til Farum forstå hans behov for at misforstå forslaget totalt. Man kan jo altid forsøge at fjerne fokus fra de ubehagelige ting, man selv har været involveret i, og det har da også været en forfærdelig pinagtig sag, hele Farumsagen, på alle niveauer, både i forhold til Farum Produktionshus og også den måde, man har forsøgt at udbrede den model på, som jo senere er blevet kendt ulovlig, også i forbindelse med Bodumsagen. Så jeg forstår godt behovet for at fjerne fokus.

Jeg kan så til hr. Flemming Oppfeldts oplysning sige, at vi sætter stor pris på erhvervslivet, vi sætter stor pris på den indsats, der ydes, og de forhold, der er i erhvervslivet, hvor man får løn for at komme og har faglige rettigheder, bliver respekteret, hvor man forholder sig til arbejdsmiljø, og hvor man forholder sig til det, der skal produceres, det sætter vi stor pris på. Det er netop derfor, vi gerne vil have, at de aktiverede får de betingelser.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil sige til hr. Ole Sohn, at det er rigtigt, at Venstre og De Konservative også har fremsat mange beslutningsforslag tidligere og måske også genfremsat dem, men det var jo, fordi de kunne realiseres, og derfor havde vælgerne et krav på at få at vide, hvordan sandheden så så ud.

Jeg synes da også, det er o.k., at man fører den politiske debat, men så skal man i det mindste rette sine forslag til, således at de tager højde for det, der eksisterer, nemlig at vi nu har fået en ordning, der giver mulighed for ordinær ansættelse til en overenskomstmæssig løn. Så skal man ikke fra Enhedslistens side fremstille det, som om det her ikke er til en ordinær løn.

Hovedsigtet skal være, at det er udstøttet beskæftigelse, så kan man undtagelsesvis give tilskud, og så kan man som en indslusning for en ganske lille del af de ledige have en træning til de private virksomheder. Det er det, vi diskuterer.

Jeg ser ikke noget problem i, at de mennesker, som mangler nogle færdigheder til at fungere fuldt normalt på en virksomhed, også bliver aktiverede og bliver tilknyttet arbejdsmarkedet og bliver introduceret på den her måde.

Til fru Pernille Falcon vil jeg sige med hensyn til det, der bliver nævnt om Produktionshuset i Farum, at det vistnok kun er Enhedslisten, der har dømt det ulovligt. Hverken Konkurrencestyrelsen eller det meget vigtige arbejdsmarkedsråd har sagt, at der var noget som helst forkert eller konkurrenceforvridende i, hvad der skete derude. De fleste mennesker er blevet introduceret til et privat job i en privat virksomhed til en almindelig løn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Sandheden om Farum får vi jo, når undersøgelseskommissionen snart kommer i gang, og så kan vi jo høre, hvad der er sket.

Modellen hos Bodum, som havde fulgt Farummodellen med produktionshuse, er kendt ulovlig, men arbejdsmarkedsrådet i Frederiksborg Amt havde svært ved at tage stilling til sagen, da man jo ikke kunne få nogen oplysninger fra Farum Kommune, hvilket Ombudsmanden gik ind og kritiserede Farum så skarpt for, som Ombudsmanden overhovedet er i stand til at kritisere.

Hr. Flemming Oppfeldt talte om, at nu var der nogle aktiverede, der havde fået mulighed for at få løn. Det er selvfølgelig også fint. Men det, vi taler om, er, at man skal have ret til at få løn. Ville hr. Flemming Oppfeldt i forhold til folketingsmedlemmer acceptere, at man ikke havde ret til at få løn for sit arbejde, men at det bare var en mulighed, som nogle kunne være så heldige at få, mens resten skulle sidde herinde for kontanthjælp?

Det, vi foreslår i vores forslag, er jo, at man skal have ret til at få løn og skal have ret til faglige rettigheder, netop fordi vi ønsker, at når man udfører et stykke arbejde, skal man behandles på lige fod med andre, der udfører det arbejde. Det er det, der er kernen i forslaget.

Kl. 18.55

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Til fru Line Barfod må jeg sige, at det, der jo er problemet med Enhedslistens forslag, er, at man ikke rigtig har sat sig ind i, hvad det er for en ny lovgivning, der er lavet. For den hviler jo på tre redskaber, og disse tre redskaber indeholder nogle forskellige forudsætninger med hensyn til, hvad man kan gøre over for lønmodtagerne, over for de ledige, der skal i beskæftigelse.

Man tager jo netop højde for en ledig, som måske har mange andre meget store problemer end kun beskæftigelse, og så tager man højde for den ledige, som umiddelbart er velfungerende og kan komme af sted med det samme. Man kan tale om en vifte af forskellige redskaber, efter hvilke nogle har mulighed for at få det ordinære job, nogle har mulighed for at få det ordinære job til den ordinære løn, men med løntilskud, og andre skal igennem et forløb på 4 uger eller 8 uger eller lidt mere for at blive trænet til disse job.

Sådan ser virkeligheden ud. Enhedslisten har ikke forholdt sig til den nye virkelighed, og det er en stor skade.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Line Barfod for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg tror, hr. Flemming Oppfeldt skulle tage ud i virkeligheden og snakke med nogle af de mennesker, der bliver tvangsaktiveret, og høre dem fortælle om, hvad det er for nogle projekter, de bliver sendt ud i, hvad det er for nogle kvalifikationer, de har, osv.

Hvis folk ikke er i stand til at udføre et almindeligt stykke arbejde, er der ganske mange forskellige ordninger skruet sammen. Man kan komme under revalidering, man kan komme under voksenlærlingeordningen, der er fleksjob, hvis der ikke er udsigt til, at man får det bedre, osv., der er mange forskellige muligheder.

Det, vi taler om her, er folk, der bliver sat til at udføre ordinært arbejde. De skal ikke være på kontanthjælp, de skal have løn for deres arbejde og faglige rettigheder. Hvis man bliver tvunget til at udføre et stykke arbejde under truslen om, at man ellers må sulte, så skal man have en løn, og det skal være en løn, der gør, at man ikke bliver løntrykker, som vi har set det i Bodumsagen, i Farumsagen og mange andre steder, hvor folk sidder og laver noget arbejde, der ellers ville blive udført af mennesker, som fik ordinær løn for det.

Det er helt urimeligt, at fordi folk er på kontanthjælp, skal de tvinges til at arbejde uden løn og uden faglige rettigheder. Så jeg tror, det er hr. Flemming Oppfeldt, der skal sætte sig ind i forslaget.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kunne forstå ud fra hr. Flemming Oppfeldts bemærkninger, at han ikke opfatter det offentlige arbejdsmarked som en del af det rigtige arbejdsmarked, og at det ikke er noget, man ønsker at forholde sig til i denne sammenhæng.

Jeg vil da høre, om man så ikke fra Venstres side er klar over, at der faktisk er brug for i fremtiden at få mulighed for at rekruttere medarbejdere inden for social- og sundhedsområdet i meget vidt omfang. Det har vi tidligere diskuteret i løbet af ugen i forskellige andre sammenhænge.

Er det sådan, at Venstre ikke anerkender, at der er brug for, at man får rekrutteret mennesker i den sammenhæng også fremtidsrettet? Der ligger faktisk en rigtig god mulighed for at bruge en lønnet aktivering på almindelige lønvilkår for at få udvidet det offentliges muligheder for at rekruttere arbejdskraft også på længere sigt.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre ved, at den offentlige sektor får et vækstområde, det er nemlig dér, vi får brug for flere varme hænder til at tage sig af de flere ældre, der bliver i fremtiden. Så i den del kan jeg godt følge fru Pernille Falcon.

Men hovedvæksten kommer til at være ude i den private sektor, hvor vi skal have introduceret de ledige til virksomhederne, hvor vores socialrådgiverkultur skal kende virksomhederne og ikke bare nøjes med at ansætte folk i kommunal beskæftigelse på et eller andet lønniveau, som Enhedslisten fastsætter, og hvor folk ikke kan komme videre. Det ville gøre meget stor skade, hvis den del af forslaget bliver vedtaget, men jeg er da glad for, at Enhedslisten efterhånden har fået øjnene op for, at den reform, der nu er trådt i kraft, giver flere forskellige muligheder også for ordinær beskæftigelse til en ordinær løn.

Kl. 19.00

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Bjarne Laustsen som ordfører.

Bjarne Laustsen (S):

Det letteste kunne være bare at sige, at et meget stort, bredt flertal har indgået et forlig på dette område, så det vil vi ikke snakke om. Men det ville være uretfærdigt, og forslaget her kræver en ordentlig behandling.

Med hensyn til hvilken aflønning folk skal have, når de arbejder i projekter, kan man jo altid diskutere det. Men det, der i hvert fald er vigtigt, er, at man holder alle de forskellige projekter, den skov af aktiviteter, der er ude på arbejdsmarkedet, i snor.

Vi erkender, at der er behov for projekter, hvor man kan være i jobtræning i forholdsvis kort tid. Det er vigtigt at stille krav om, hvad det er, der skal foregå i den tid, og det skal heller ikke være sådan, at der er den fortrængning fra almindelige job, som vi har set nogle eksempler på. Det tager vi også afstand fra. Men meget af det, der foregår, er noget, der skal ske ude lokalt, og her har vi prøvet at aftale os frem til, hvordan det skal være set i forhold til »Flere i arbejde«.

Vi skal holde igen, hvis det er sådan, at nogle kun tænker i billig arbejdskraft. Men vi skal til gengæld også være med til at motivere de virksomheder, der godt kan være med til at gøre noget på området, til at tage nogle af de folk, der er marginaliserede og lidt væk fra arbejdsmarkedet, ind, og her har vi de forskellige redskaber, som vi har snakket om. Det handler selvfølgelig også om at putte noget kvalitet ind i det.

Jeg skal selvfølgelig beklage, at mens vi har lavet reformen, har regeringens politik bl.a. været med til at føre til, at der er kommet flere arbejdsløse. Det har givet et ekstra pres, når det gælder om at få alle de folk, der ligger lidt væk fra arbejdsmarkedet, ind på det igen, og derfor er det også irriterende, at regeringen har så lidt forståelse for noget, der er godt. F.eks. kunne servicejobbene være med til at give job til en stor gruppe folk – f.eks. seniorer, som havde været uden for arbejdsmarkedet og kunne komme ind igen – og det var reelle job til fuld løn. Vi er lidt kedede af, at den mulighed ikke eksisterer mere.

Dernæst er det sådan, at jeg tror, vi i fremtiden bliver nødt til at arbejde meget mere målrettet på at uddanne folk. Vi ved, at en lang række job forsvinder her i Danmark. De flytter primært til lavtlønslande, og så står vi ofte med en række folk, der er blevet tilovers, og som ingen aner, hvad man skal stille op med ude i samfundet.

Hvis vi skal bruge den arbejdskraft i fremtiden, skal den skifte fra ét spor til et andet. De folk skal simpelt hen have en ny uddannelse, det kan meget vel være, at de skal have den i en moden alder, og så må vi her i Folketinget sige: Jamen selvfølgelig skal det være til uddannelsesgodtgørelse, for at sætte dem ned på SU eller en anden lav sats er helt urimeligt. Det er vig-

tigt, at vi bruger uddannelsesværktøjet, når det handler om at uddanne voksne.

Jeg skal hilse fra Det Radikale Venstre og lige så fra Kristendemokraterne og sige, at de afviser forslaget.

Lars Barfoed (KF):

Det Konservative Folkeparti kan heller ikke i år, havde jeg nær sagt, støtte forslaget. Det ville begrænse, for ikke at sige fuldstændig blokere virksomhedernes lyst og evne til at tage imod folk i aktivering, og derfor er det slet ikke i de lediges interesse, hvis man gennemfører dette forslag.

Forslaget vil også modarbejde alle målsætninger om at få de ledige i arbejde. Der er jo allerede en række værnereregler, der skal hindre misbrug af aktiveringsordningerne, og skulle der mod forventning vise sig problemer, må man naturligvis løbende se på dem. Men det løser ingen problemer at gennemføre dette forslag. Det vil tværtimod kun blokere for, at ordningerne overhovedet kan etableres i private virksomheder, og derfor er vi Konservative imod forslaget.

Ole Sohn (SF):

Det er jo et spørgsmål om principper: hvis man skal have et ordentligt arbejdsmarked til at fungere, er man også nødt til at behandle folk ordentligt og sikre, at både de, der er i ordinært arbejde, og de, der har behov for at få en hjælpende hånd for at komme tilbage, er omfattet af faglige rettigheder og får en ordentlig løn.

Derfor vil jeg sige til Enhedslisten, som jeg har sagt tidligere, at vi selvfølgelig støtter ideen bag forslaget, fordi vi tror, det er den bedste måde til at sikre et ordentligt og et velfungerende arbejdsmarked med værdighed for de folk, som kommer i aktivering.

Kl. 19.05

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Pernille Falcon.

Pernille Falcon (EL):

Siden vi sidst behandlede forslaget i januar måned, har vi set nye groteske eksempler på, hvordan arbejdsløse i aktivering udfører ordinært arbejde uden at få overenskomstmæssig løn for det.

Problemet er særlig stort ved kommunernes aktivering af kontanthjælpsmodtagere, hvor nye sager ustandselig popper op; vi har set Farum,

Bjergsted, Hadsund, Odense, Svendborg, Grindsted, Egtved, Billund, Fredericia, Bov og Aalborg for bare at nævne nogle af de kommuner, hvor kontanthjælpsmodtagere har været hensat i udsigtsløs aktivering med at pakke produkter for private firmaer uden at få løn for det. Der er tale om konkurrenceforvridning i den slags projekter, og det burde være et enkelt spørgsmål at svare på, for helt ærligt: Hvorfor skulle private virksomheder få udført pakkeopgaver af aktive-rede kontanthjælpsmodtagere, hvis det ikke var billigere end at få opgaverne udført som ordinært arbejde? Bodumsagen, hvor Bodums daterselskab Multiplast indgik en givtig aftale med otte kommuner om pakning og montage af de kendte Bodumprodukter, er et klokkeklart eksempel på konsekvenserne af aktivering uden løn.

Lad os i denne omgang lade konsekvenserne for kontanthjælpsmodtagerne ligge og i stedet se på dem, der bliver udkonkurreret af ufin konkurrence. En af dem er Robert Jensen, som tidligere havde en lille biks, der levede af pakkeopgaver for Bodum, men den har han ikke mere. Faktisk har han hverken sit firma, sit arbejde eller et ordentligt forsørgelsesgrundlag længere. Han står over for at miste sit hus og har med god grund mistet tiltroen til det højt besungne danske velfærdssystem.

Uanset at arbejdsmarkedsrådene i foreløbig tre ud af fire amter har kendt kommunernes aftaler med Multiplast ulovlige, får Robert Jensen ikke sit firma, ikke sit arbejde og dermed ikke sit forsørgelsesgrundlag tilbage. Sådan kan vi ikke være bekendt at behandle mennesker, og det viser i al sin gru, hvordan aktivering uden overenskomstmæssig løn rammer både de arbejdsløse og dem, der mister deres arbejde på grund af firmaernes brug af billig arbejdskraft.

Jeg skal nok forskåne forsamlingen for flere eksempler på, hvordan aktiverede misbruges som billig arbejdskraft. Lad mig i stedet rose beskæftigelsesministeren for i løbet af det seneste år at være kommet med i hvert fald to indrømmelser vedrørende aktivering og løn.

For det første var ministeren hurtig og konsekvent i sin tilslutning til Københavns Kommunes projekt Spydspidsen, som udmærker sig ved, at de unge, som kommer i arbejdsprøvning hos private arbejdsgivere, primært på byggepladser, får overenskomstmæssig løn. Det var derfor også med nogen undren, vi senere på året så ministeren jorde Hobro Kommunes projekt, Hobro Vikaren, hvor de aktiverede ligeledes

blev mødt med respekt i form af overenskomst-mæssig løn. Ministeren kaldte det kassetænkning, fordi Hobro Vikaren også handlede om, at de arbejdsløse blev ordinært ansat og dermed kunne optjene dagpenget. Til det kan man med god ret spørge, om det ikke er kassetænkning, når ministeren med vold og magt vil fastholde folk i kontanthjælpssystemet i stedet for at give dem mulighed for at optjene dagpenget gennem deres arbejde.

For det andet har ministeren også i en række svar i forbindelse med Bodumsagen erkendt, at spørgsmålet om konkurrenceforvridning i forbindelse med kommunal aktivering er en meget speget sag. Nu har ministeren gennem Arbejds-markedsstyrelsen nedsat et udvalg, der skal lave en vejledning til kommunerne, og det bliver selvfølgelig spændende at se, om udvalget er i stand til at løse den gordiske knude. På den anden side kan man frygte, at løsningen bliver uforståelig for almindelige mennesker, og at systemet får lov at køre urørt videre. Den enkle løsning er selvfølgelig, at de aktiverede skal have samme løn for deres arbejdskraft som dem, der arbejder i ordinære job.

Man kan selvfølgelig sige, at der ikke er så mange, jeg skal takke i forbindelse med denne behandling, og man kan da også godt sige, som regeringspartierne gør det, at det er udtryk for ukuelig optimisme, når Enhedslisten fremsætter et forslag op til flere gange. Men det er jo også sådan, at virkeligheden efterhånden sniger sig ind. Vi ved jo erfaringsmæssigt, at virkeligheden også sniger sig ind på selv regeringspartier, så det kan jo godt være, at man undervejs bliver klogere og kan se, at der rent faktisk er nogle pointer i det forslag, vi har fremsat, og derfor har vi altså rejst debatten.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg må sige, at virkeligheden overhovedet ikke har sneget sig ind hos Enhedslisten. Vi har brugt tre kvarters diskussion, og det er stadig ikke gået op for Enhedslisten, at den nye reform giver mulighed for, at der med løntilskud kan gives en ansættelse på ordinære vilkår til en almindelig, overenskomst-mæssig løn.

Kl. 19.10

Så nævnes der en række kommuner, og her vil jeg altså sige, at mange af disse kommuner har gjort en stor indsats for at få almindelige mennesker, der har nogle problemer, ud i almindelig beskæftigelse. Det vil jeg ikke se ned på, og

jeg vil protestere over, at Enhedslisten har gjort det.

Man bruger eksemplet med Spydspidsen, som jo har det sigte at fastholde nogle socialt dårligt stillede unge i et projekt, fordi det er vigtigt, at der er tid til dem. Men der er altså en stor forskel på et projekt, der skal fastholde folk, og de projekter, der skal få folk hurtigt igennem og ud i almindelig beskæftigelse, så jeg tager afstand fra den sammenligning.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Hvis hr. Flemming Oppfeldt havde læst bemærkningerne til forslaget, ville han være klar over, at Enhedslisten ganske udmærket kender den lovgivning, der er gennemført, siden vi fremsatte forslaget sidst. Men det, som vi både i forslaget og her fra talerstolen har gjort opmærksom på, er, at der er behov for at ændre den nuværende ordning, så man også i virksomhedspraktik og anden aktivering får ordinær løn.

Vi har jo netop de positive eksempler fra Spydspidsen, hvor arbejdet med selv marginaliserede unge er en succes, som man selv har fremhævet her fra talerstolen i dag. Det giver succes for selv dem, der har de allervanskeligste vilkår, når de netop bliver mødt med faglig respekt og med det at blive anerkendt via lønnen. Her virker det, og hvorfor skulle det så ikke virke over for almindelige arbejdsløse, som bliver aktiveret? Hvorfor skal det være sådan, at man yder en stor indsats i et job, som i andre sammenhænge ville være et normalt job, uden at få løn for det? Det er det, vi har meget svært ved at forstå i denne sammenhæng.

Vi kan godt se, at man kan komme nødstedte virksomheder til undsætning ved at sikre, at de får gratis arbejdskraft i nogle perioder. Men det kunne jo godt være, man skulle give de virksomheder et tilskud på anden vis, hvis sigtet er at hjælpe dem. Vi synes netop, det er frygtelig vigtigt, at man får mulighed for at komme ud på både det offentlige og det private arbejdsmarked, og det er derfor, vi også synes, det er vigtigt, at man får rettighederne med sig derude.

Vi har en forståelse for, at det kan være svært at forstå for netop hr. Flemming Oppfeldt på baggrund af hans tilhørsforhold, bl.a. til Farum Kommune. Men det er altså en erfaring fra mange andre steder, at løn virker meget motiverende for det at arbejde, og vi kender alle sammen til, at det at blive mødt med respekt og forståelse

gør, at man får mod på at søge videre ud i den store verden.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Nu siger Enhedslisten, at man har læst »Flere i arbejde« og ved, hvad den reform indeholder, men jeg må sige, at jeg vil tvivle på det.

Hvis man bruger udtrykket, at der kan stilles gratis arbejdskraft til rådighed for virksomhederne, må man bare sige, at disse mennesker ikke er ansat i de virksomheder, og virksomhederne kan ikke lede disse mennesker. Virksomhederne har ikke ledelsesretten. Ledelsesretten har man kun under et løntilskudsforhold, og det er til overenskomstmæssig betaling, så det er forstemmende, at Enhedslisten benægter det heroppefra.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Hvis man også i forbindelse med virksomhedspraktikkerne tog de erfaringer op, man har fra de ganske glimrende løntilskudsjob, kunne det være, at man ville få lidt bedre resultater.

Jeg synes også, det er værd at overveje, hvordan man inden for det offentlige faktisk kunne få løst langt flere opgaver ved at lave noget mere regulær ansættelse, hvor folk kunne få deres dagpenge og understøttelse med over som en delvis finansiering af deres løn. Det er jo et kendt fænomen i både amter og kommuner og inden for staten, at der er meget store områder, som ville ligge øde, hvis man ikke kunne trække på aktiverede, så der er altså en problematik her, man også fra Venstres side er nødt til at forholde sig til. Jeg ved godt, det vækker ubehag, men det tror jeg man er nødt til.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 19.15

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 13:

Forslag til folketingsbeslutning om deltagelse i arbejdsmiljøforskningsprojekter.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 21/10 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Enhedslisten har fremsat forslag til folketingsbeslutning om, at regeringen skal sørge for, at Arbejdstilsynet får hjemmel til at pålægge bestemte virksomheder og brancheforeninger at deltage i forskningsprojekter vedrørende arbejdsmiljø.

Baggrunden for forslaget er ifølge de tilhørende bemærkninger en konkret sag, hvor Arbejds miljøinstituttet havde planlagt et forskningsprojekt om manganpåvirkning på støberier; et projekt, som imidlertid måtte opgives, da kun det ene af de to støberier, som skulle deltage, ville være med.

Enhedslistens forslag rejser en række spørgsmål. Er der sorte huller i arbejdsmiljøforskningen, fordi virksomhederne nægter at deltage i forskningsprojekter? Er løsningen derfor at tvinge virksomhederne til at deltage? Hvilken konsekvens ville det have at tvinge virksomheder til at deltage? Eller med andre ord: Hvilken slags forskningsresultater ville man få ud af det?

Det er vanskelige spørgsmål at skulle besvare, og jeg har derfor rådført mig med nogle eksperter, nemlig eksperterne inden for mit ministerområde, Arbejds miljøinstituttet.

Meldingen fra forskerne er klar. De siger nej til at tvinge virksomhederne til at deltage i forskning. Ud fra Arbejds miljøinstituttets erfaringer vil en hjemmel til at pålægge virksomheder og brancheforeninger at deltage i arbejdsmiljøforskningsprojekter næppe forbedre mulighederne for at gennemføre forskning af den nødvendige gode kvalitet.

Ifølge Arbejds miljøinstituttet er det helt centrale problem, at en tvangsmæssig og uønsket deltagelse i et forskningsprojekt sjældent eller aldrig vil give troværdige resultater. Hvis man tvinger virksomheder til at deltage, vil det være umuligt at vide, i hvilken udstrækning arbejds-